

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ПОПЪ И ПОПАДИЯ
ДАНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно бедно момиче. Струвало му се, че ще бжде много щастливо, ако се омжжи за богаташъ. Желанието му се изпълнило. Взелъ го единъ свещеникъ, който ималъ богата енория и печелѣлъ много пари.

Попѣтъ обичалъ попадията. И тя го обичала. Само отъ едно се боела — да не би да има деца. Повечето жени обичатъ деца и имъ е мжчно, ако сж бездетни. Но младата попадия била — кой знае защо — напласена.

Станала единъ день, та отишла при една баба, която всички знаели за много умна и опитна. Тя лѣкувала всѣкакви болести и давала съвети при различни случаи.

Попадията не подозирала, че тази баба е магьосница. А тя била наистина магьосница. Младата невѣста ѝ казала защо е дошла.

Бабата се засмѣла и рекла:

— Не бери грижа, попадийо. Това е много лесна работа. Има много срѣдства, за да нѣмашъ деца. Азъ ще ти кажа най-лесното.

— Какво е то?

— Най-напредъ ще ти гледамъ на восъкъ, за да видя колко деца трѣбва да ти се родятъ, а после ще ти кажа, що да сторишъ.

Бабата разтопила восъкъ и казала на попадията:

— Седемъ деца би трѣбвало да добиешъ. За да се отървешъ отъ раждане, ще вземешъ седемъ камъка, които ще ти дамъ и ще ги спуснешъ довечера въ кладенеца. Тогава нѣма да имашъ деца.

Попадията взела камънитѣ, платила богато на бабата, поблагодарила ѝ и си отишла. Още сжщата вечеръ хвърлила камънитѣ въ кладенеца. Олекнало ѝ на сърдцето: нѣмало вече отъ що да се страхува.

Минало време.

Една вечеръ свещеникътъ се разхождалъ по църковния дворъ съ жена си. Месечината свѣтѣла. Както се смѣели и шегували, попѣтъ отведнѣжъ забелязалъ, че жена му нѣма сѣнка.

Това го уплашило. Останалъ малко назадъ — да види, не се ли е излѣгалъ. Попадията вървѣла предъ него и се не обръщала. Не, попѣтъ не се билъ излѣгалъ: тя наистина нѣмала сѣнка.

Той си помислилъ:

— Жена ми трѣбва да е направила много голѣмъ грѣхъ, та сѣнката ѝ я е напуснала. Не бива да живѣя съ такава жена.

Спрѣлъ той попадията и я запиталъ, кжде ѝ е сѣнката. Тя му отговорила, че — откакъ се е родила — не е имала сѣнка.

— Не, — рекълъ попѣтъ, — това не може да бжде. Какъ може да се роди човѣкъ безъ сѣнка? Кажи ми, какъвъ грѣхъ си извършила, та те е оставила сѣнката ти.

— Не помня да съмъ извършила грѣхъ, — отвърнала жената.

— Не, не! Спомни си добре! Сѣнката бѣга само отъ оня човѣкъ, който е извършилъ много тежкъ грѣхъ. Помисли си пакъ!

Говорейки тѣй, тѣ влѣзли въ кжци.

— За последенъ пжтъ те питамъ, — рекълъ строго свещеникътъ, — кажи ми какъвъ грѣхъ си извършила!

— Никакъвъ, — отвърнала грубо жена му. — Кълна се въ Бога и въ всичкитѣ светии, че не съмъ извършила никакъвъ тежкъ грѣхъ.

— Не те е грѣхъ! — викналъ ѝ ядосано попѣтъ. — Не стига, че лъжешъ, а се още и кълнешъ.

И, като ударилъ съ пестникъ по една каменна маса, викналъ:

— Когато видя, че порасте червенъ трендафилъ отъ тая маса, тогава ще знамъ, че Богъ ти е простилъ. До тогава и азъ нѣма да ти простя. Върви — дето ти видятъ очитѣ!

Той изпждилъ жена си и заповѣдалъ на своитѣ слуги да я не пускатъ да пристѣпи прага на кжщата му.

Жената си събрала старитѣ дрехи, съ които била дошла, и напуснала попската кжща. На кжде да върви? На лѣво ли — или на дѣсно? Тя не знаела. Тръгнала — накждето ѝ видятъ очитѣ.

Дълго време вървѣла жената и питала, когото срещне, що да направи, за да я обикне мжжътъ ѝ. Но никой не можелъ да ѝ даде съветъ.

Най-сетне влѣзла въ една църква и се изповѣдала предъ свещеника.

Той ѝ казалъ:

— Твоятъ грѣхъ наистина много е тежкъ, но има единъ начинъ да го изкупишъ.

— Какъвъ е този начинъ? — запитала жената. — Всичко съмъ готова да направя.

— Но това, което ти предстои да извършишъ, е много трудно.

— Кажи го, колкото ще да е трудно.

Тогава свещеникътъ хваналъ жената за ржка и я отвелъ въ вжтрешността на църквата. Накаралъ я да колѣничи предъ престола и ѝ далъ да държи едно евангелие.

— Тъй ще прекарашъ цѣлата нощъ, — ѝ казалъ той. — Нѣма да изпускашъ това евангелие отъ ржката си, каквото и да стане. Може и ангели и дяволи да идватъ при себе и да ти говорятъ всѣкакви нѣща: ти недей ги слуша, що приказватъ! Дръжъ евангелието въ ржката си, додето дойда на сутринята да го взема.

Свещеникътъ си отишелъ. Жената останала сама въ голѣмата църква. До вечерята не дошелъ при нея никой. Но щомъ се мръкнало, въ църквата навлѣзли много хора. Едни били млади, други — стари. Нѣкои били страшни, а други — грозни. Всички тѣ се нахвърляли върху жената и се мжчели да ѝ отнематъ книгата отъ ржцетѣ, но тя я стискала здраво. Сетне дошли нѣколко попа, които приличали на онзи свещеникъ, който далъ на жената евангелието. И тѣ почнали да ѝ искатъ книгата, но тя имъ я не дала. Тогава поповетѣ почнали да се борятъ съ жената, да я биятъ, хокатъ и плюятъ. Въ сжщото време надошли изъ невидѣлица сума дяволи — все черни и безобразни. И тѣ почнали да дърпатъ книгата отъ ржцетѣ на жената, но не успѣли да я изтръгнатъ. Накрай дошли седемъ хубави деца, все момченца. Тѣ били ония деца, които щѣла да добие попадията, ако не била хвърлила камънитѣ въ кладенеца.

И седемтѣ момчета почнали да укоряватъ жената, че не се е съгласила да ги роди.

— Колко добри, умни и сръчни синове щѣше да имашъ! — ѝ казвали тѣ, — ако ни бѣше родила. И ти щѣше да бждешъ щастлива съ насъ, и ние — съ тебе. Дай ни тая книга, която държишъ: тогава Богъ ще ти прости голѣмия грѣхъ.

И тѣ почнали да ѝ дърпатъ книгата отъ ржцетѣ, както правили преди тѣхъ дяволитѣ, поповетѣ и грознитѣ хора. Но жената не давала евангелието. Тогава момчета наченали да биятъ жената, да ѝ се подиграватъ, да я хулятъ съ най-лоши думи и да я плюятъ. Отъ толкова мъжки тя изгубила най-последъ свѣсть, но и тогава не изпуснала книгата изъ ржцетѣ си.

Съмнало се. Свещеникътъ дошелъ и намѣрилъ жената, че лежи премръла на каменния подъ, предъ олтаря, съ евангелието въ ржка.

Той я поръсилъ съ светена вода и жената се свѣстила. Сетне я хваналъ за ржка, обиколилъ съ нея църковния дворъ и ѝ казалъ, че грѣхътъ ѝ е вече простень.

Жената поблагодарила отъ все сърце на добрия свещеникъ и си тръгнала. На кжде да върви? На дѣсно ли — или на лѣво? Тръгнала и тоя пжть на кждето ѝ видятъ очитѣ. Вървѣла, вървѣла, стигнала до попската кжца — кжщата на мжжа ѝ.

Свещеникътъ си не билъ въ кжщи. Жената почнала да се моли на слугитѣ да я пуснатъ да преспи, но тѣ се не съгласявали.

— Ако те види дѣдо попъ, ще ни изгони, — рекли ѝ тѣ. — Той ни заржча да те не пускаме да припаришъ до вкжщи.

Но тя продължавала да имъ се моли. Най-после слугитѣ се съжалили и я пуснали да спи въ кухнята, въ единъ жгълъ, но съ условие — на другия день да си отиде още преди съмване, за да не я види свещеникътъ.

Когато се мръкнало, домакинътъ се върналъ. Той видѣлъ на сжщата каменна маса, по която билъ ударилъ преди време съ пестникъ, едъръ червенъ трендафилъ. Потеглилъ го да го отскубне, но не можалъ: цвѣтето било израстло отъ камъка и се било вкоренило яко въ него.

На свещеника станало много мжно.

— Голѣмъ грѣхъ направихъ, — рекълъ си той, — че изпждихъ жена си.

Повикалъ слугитѣ и ги запиталъ, пуснали ли сж нѣкого въ кжщата, додето той е отсжтствувалъ. Тѣ му казали, че не сж: боели се да признаятъ, че сж пуснали попадаята.

Тогава свещеникътъ почналъ да търси по кжщи и най-сетне намѣрилъ жена си, че спи, съсипана отъ умора, въ жгъла на кухнята, задъ пещъта.

— Оставете я да спи! — рекълъ на слугитѣ. — Азъ ѝ прощавамъ, защото и Богъ ѝ е простилъ.

И отъ тоя день попътъ и попадаята заживѣли по-щастливо отъ преди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.